

Харлан Коубън - „Шест години“

СЕДЯХ НА ПОСЛЕДНИЯ РЕД в църквата – свидетел на това как единствената жена, която щях да обичам през живота си, се женеше за друг.

Натали, естествено, беше в бяла булчинска рокля и изглеждаше толкова прелестна, сякаш желаше подигравката ѝ да ми държи влага цял живот. Красотата ѝ поначало се отличаваше и с крехкост, и с неизказана сила, та там, пред олтара, Натали имаше буквално ефирен, почти неземан вид.

Прехапа долната си устна. А аз си спомних отдавнашните сутрини, когато, след като се налюбехме, тя обличаше синята ми официална риза и слизахме заедно на долния етаж. Там сядохме в кътчето за закуска и преглеждахме вестника до мига, в който тя вадеше скицника си и започваше да рисува. И докато ме щрихираше, прехапваше устната си по абсолютно същия начин.

Към сърцето ми се прокраднаха две ръце, обхванаха чувствителното ми сърце и го прекършиха на две.

За какво изобщо ми трябваше да идвам?

Вие вярвате ли в любов от пръв поглед? Щото и аз не вярвам. За сметка на вярата ми в якото – далеч не само физическо – привличане от пръв поглед. Убеден съм, че от време на време – веднъж, най-много два пъти в живота си – човек може да изпита дълбоко в себе си, инстинктивно и мигновено, че някой го привлича по-силно и от магнит. Тъкмо това ми се случи с Натали. Понякога нещата си остават дотам. Но друг път усещането се разраства и се разгаря в невероятен пъкъл, който ти се струва и истински, и вечен.

Макар да има и случаи, в които се заблуждаваш и възприемаш първото за второто.

Лично аз си бях внушил най-наивно, че ни е писано да сме заедно завинаги. Аз – дете изключвах тотално вероятността някога да се обвържа и правех всичко по силите ми да избегна подобни окови – този път усетих на мига (е, в рамките на първата седмица, ако трябва да съм точен), че отсега нататък всеки божи ден ще се събуждам точно до тази жена. Жената, за която бих жертвал и живота си. Жената, без която (колкото и банално да звучи) нищо нямаше да предприема и която щеше да превръща и най-сивите събития във вълнуващи преживявания.

А бе направо да ти се придрайфа!

Свещеникът с гладко обръснатата глава говореше, но от бученето на кръвта в ушите ми думичка не му разбирах. Не откъсвах погледа си от Натали. Желаях ѝ единствено щастие. И тук не става дума за обичайното клише, за онази лъжа, с която често се самозаблуждаваме; нима, ако трябва да си говорим честно, не искаме да е нещастна тъкмо онази, в която сме били влюбени и която ни е зарязала? В конкретния случай обаче бях съвсем искрен. Ако бях твърдо убеден, че Натали ще е по-щастлива без мен, щях да я пусна да си върви, независимо от болката, която щеше да ми коства. Въпросът обаче беше, че въпреки всичко казано и сторено от нея изобщо не бях убеден, че тя ще е по-щастлива. Освен ако пак, за кой ли път, не се самозалъгах.

Натали не ме погледна дори за миг, но забелязах как мускулчетата около устата ѝ се стегнаха. Усетила беше присъствието ми. Не отделяше очи от бъдещия си съпруг, който, както съвсем наскоро бях установил, се казваше Тод. А пък аз ненавиждам името Тод. Кой знае как са му викали през детството му: я Тоди, я Тодмен, я Тодстър.

И косата му на Тод беше прекалено дълга, и наболата му четиридневна четина; мнозина могат да я смятат за пичовска, но у други, включително и у мен, разпалва само желанието да го изтресат по физиономията. Погледът му мина гладко и самодоволно по присъстващите до момента, в който се спъна – ами в мен, в кого друг? Задържа се върху ми за секунда, колкото да ме прецени и да реши, че не заслужава да си губи времето с моя милост.

От какъв зор ѝ беше притрябвало на Натали да се връща при него?

Главната шаферка беше Джули, сестрата на Натали. Стоеше на подиума с букет в двете си ръце и с безжизнена роботска усмивка на устните. Двата дотогава не се бяхме срещали, но я бях виждал на снимки и ги бях чувал да си говорят по телефона. Джули изглеждаше не по-малко сачисана от неочаквания обрат. Опитах се да ѝ хвана окото, но тя се беше втренчила в нещо, намиращо се на хиляда метра по посока на хоризонта. Върнах погледа си върху Натали и в гърдите ми като че избухнаха малки взривчета. Бум-бум-бум – нищо повече. Що ми трябваше да си вземам белята и да идвам. А когато кумът извади брачните халки, белите ми дробове окончателно отказаха да функционират. Изпитах недостиг на кислород.

Стига!

Явно бях дошъл да се уверя лично. Съдбата ме беше убедила, че друг начин няма. Само преди пет месеца беше починал баща ми от масивен инфаркт. Дотогава не беше имал проблеми със сърцето и всички смятаха, че е в добра форма. Няма да забравя как седях в онази чакалня и как ме викнаха в лекарския кабинет, за да ми съобщят съкрушителната вест, след което – и там, и в погребалната кантора – ме попитаха дали желая да видя покойника. Отказах. Нямах никакво желание да го запомня опънал се върху носилка или в ковчег. Предпочитах да запазя стария си спомен за него.

Но с течение на времето взе да ми става все по-трудно да се примиря със смъртта му. Та той беше толкова жизнен, толкова енергичен човек: само два дни преди да се спомине, ходихме да гледаме хокейния отбор „Ню Йорк Рейнджърс“, за чиито мачове баща ми имаше абонаментна карта. Поради равния резултат дадох продължения след редовното време, а ние не преставахме да крещим и да насърчаваме нашите. Е, как може такъв човек да умре? Някъде дълбоко в себе си нещо взе да ме гложди да не би да е станала грешка или баща ми да е замислил някаква страхотна измама и сега да си е жив и здрав някъде по света. Вярно, звучи адски глупаво, но подхване ли те отчаянието и дадеш ли му поне мъничка възможност да живне, то веднага ще ти предложи какви ли не алтернативни отговори.

Така че една част от мен страдаше от факта, че така и не бях видял починалия мой баща. Поради което в сегашния случай нямах никакво намерение да допусна същата грешка. Хубаво, но ако се придържах към въпросната неудачна метафора, можеше да се каже, че вече съм видял мъртвеца. И нищо не ми налагаше да се размотавам повече около него да му проверявам пулса или да го ръчкам.

Опитах се да се измъкна колкото се може по-незабелязано. А това не е никак лесно, ако си почти двуметров човек с „физика на дървосекач“, както обичаше да се изразява Натали. Вярно е, че имам мощни длани. Натали ги обожаваше. Поемаше ги в своите и се залавяше да гадае по тях. Разправяше, че били истински, мъжки ръце. Рисувала ги беше дори, понеже по тях четяла миналото ми: произлязъл от работническо семейство, работил като охранител в местен ношен клуб, за да завърши следването си в Ланфорд Колидж, а по някакъв известен само на нея си начин и това, че в момента бях най-младият професор във Факултета му по политология.

Измъкнах се някак си от бялата църквичка на топлия летен въздух. Лято. Само до едно лято ли се беше svelo всичко в крайна сметка? До някакъв летен романс? При все че не бяхме хлапета на летен лагер, жадуващи да задоволят перналия ги хормон, а напротив – двама зрели хора, търсеци творческо усамотение: тя, за да се занимава с изкуството си, а аз – да довърша дисертацията си по политология. Бяхме се запознали, бяхме хлътнали един по друг, но ето че приближаваше септември и хубавите работи все пак трябваше да свършат. Като цяло, връзката ни се беше отличавала с нереалност: и двамата бяхме откъснати от редовното си ежедневие и цялата характерна за него рутина. Вероятно на това се дължеше и поразителното естество на случилото се. Нищо чудно

взаимоотношението ни да беше спечелило и да се беше разгоряло тъкмо благодарение на факта, че се бяхме озовали в изолиран от реалността мехур. Или просто си бях внушавал разни врели-некипели.

От църквата долетяха весели викове и аплодисменти. И ме извадиха от вцепенението ми. Бракосъчетанието беше извършено. А след него Тод и Натали се бяха превърнали в господин и госпожа Четинести. Вероятно в този миг минаваха по пътеката между пейките. Интересно дали хвърляха над главите им ориз. На Тод сигурно щеше да му е неприятно. Зрънцата щяха да му развалят прическата и да заседнат в четината по небръснатото му лице.

Нямаше какво повече да гледам.

Свърнах зад бялата църквичка и се скрих от очите им в мига, в който вратите ѝ се разтвориха. Вперих поглед в поляната. Какво да ѝ гледа човек? Най-обикновена поляна. С дървета в далечината. Бунгалата бяха на другата страна на хълма. Самата църквичка беше част от курортния комплекс за художници, в който беше отседнала Натали. Моето бунгало беше по-нататък по пътя, в творческото селище за писатели. И двата курорта всъщност бяха върмонтски ферми, все още отглеждащи скромни количества органични продукти.

– Здравей, Джейк.

Извърнах се към познатия ми глас. Натали беше на не повече от десетина метра от мен. Моментално потърсих с поглед халката на левия ѝ безименен пръст. А тя като че разчете мислите ми и вдигна ръка да ми я покаже.

– Моите поздравления – рекох. – Страшно се радвам за теб.

Тя пропусна забележката ми покрай ушите си.

– Не мога да повярвам, че си дошъл.

– Разчу се, че щяло да има страхотни ордъври – разперих ръце. – А знаеш, че умирам за тях.

– Много смешно.

Свих рамене, а в това време сърцето ми се превърна в прах и бе отнесено от вятъра.

– Всички се обзалагаха, че няма да се появиш – каза Натали. – Единствено аз бях убедена в обратното.

– Не съм престанал да те обичам.

– Знам.

– А и ти все още ме обичаш.

– Не си прав, Джейк. Не виждаш ли?

И размаха халката пред носа ми.

– Съкровище? – появи се иззад ъгъла Тод заедно с четината си. Съзря ме и се смръщи. – Кой е този?

Личеше му обаче, че знае кой съм.

– Джейк Фишър – представих му се. – Моите поздравления по случай бракосъчетанието ви.

– Не се ли познаваме от по-рано?

Предоставих на Натали възможността да се занимае с темата. А тя положи успокоително длан върху рамото му и каза:

– Често го ползваме за модел. Предполагам, че си го виждал на някои наши творби.

Но той не преставаше да се мръщи. Натали се принуди да застане отпреде му и да го помоли:

– Дай ни само една секунда, ако обичаш. Веднага идвам.

Тод ме изгледа косо. Не помръднах. Не отстъпих дори една крачка. Не отклоних поглед.

– Хубаво – съгласи се с неохота той. – Но не се бави.

Изглежда ме мръсно още веднъж, после свърна покрай църквата. Натали ми хвърли едно око. А аз посочих по посоката, в която беше изчезнал Тод.

– Голям веселяк, нали?

– За какво си дошъл?

– Изпитвах нуждата да ти кажа, че те обичам. И че никога няма да престана да те обичам.

– Всичко приключи, Джейк. Ще ти мине. Ще се справиш.

Не й отговорих.

– Джейк?

– Слушам те.

Тя килна леко глава. Много добре знаеше как ми въздейства тази нейна поза.

– Обещай ми да ни оставиш на мира.

Не помръднах от мястото си.

– Обещай ми, че няма да ни преследваш, няма да ни търсиш по телефона и няма дори имейли да ни пращаш.

Болката в гърдите ми се усилваше. Превръщаше се в нещо остро и тежко.

– Обещай ми, Джейк. Обещай ми да ни оставиш на мира.

И закова с поглед очите ми.

– Окей – рекох. – Обещавам.

Без да обели нито дума повече, Натали се извърна и отиде пак пред църквата при онзи, за когото току-що се беше омъжила. Останах за миг намясто, мъчейки се да си поема въздух. Опитах се да се разгневя, да погледна отгоре на станалото, да проявя безразличие и да й втъпя, че от това само тя губи. Какво ли не се опитах, включително и да разсъждавам като зрял мъж, макар да бях съвсем наясно, че само отлагам признаването на действителността и на факта, че сърцето ми остава завинаги разбито.

Изчаках зад църквата всички да се разотидат и едва тогава минах отпред. Свещеникът с гладко обръснатата глава все още стоеше на стълбите редом с Джули, сестрата на Натали, която положи длан върху ръката ми.

– Добре ли си?

– Супер – отвърнах й.

– Чудесно време за сватби, не мислите ли? – усмихна ми се свещеникът.

– Сигурно – примигах срещу слънцето, после си тръгнах.

Бях готов да изпълня желанието на Натали. Да я оставя на мира. Щях всеки ден да си мисля за нея, но се бях зарекъл да не й се обаждам, да не й пращам съобщения, та дори и да не я търся онлайн. Щях да спазя обещанието си.

В продължение на шест години.